

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) J. V., b) I. P. a c) J. P.**, všichni zastoupeni Mgr. Patrikem Lukešem, advokátem se sídlem Hlinky 155/86, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské náměstí 196/1, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Dům AUGUSTIN s.r.o.**, se sídlem Purkyňova 71/99, Brno, zastoupená Mgr. Janem Hladkým, advokátem se sídlem Orlí 483/1, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 4. 2024, č. j. 62 A 52/2023 - 69,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Úřad městské části města Brna, Brno – střed, Stavební úřad (dále jen „*prvostupňový správní orgán*“), rozhodnutím ze dne 31. 1. 2023, č. j. MCBS/2023/0018323/ZEMK, zamítl žádost žalobců o obnovu správního řízení ukončeného územním rozhodnutím ze dne 21. 6. 2021, č. j. MCBS/2021/0099578/ZEMK, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „*Kolejní domy sv. Augustina*“. Prvostupňový správní orgán neshledal důvody pro povolení obnovy řízení, neboť závazné stanovisko opatřené jako podklad územního rozhodnutí, o jehož zrušení žalobci opírali své důvody pro obnovu řízení, sice bylo v mezidobí nahrazeno novým závazným stanoviskem, to však neodůvodňuje jiné řešení otázky, jež byla předmětem řízení o umístění stavby (vyjádřilo se tak, že umístění stavby je přípustné). Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 3. 2023, č. j. MMB/0155822/2023, odvolání žalobců proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu o zamítnutí žádosti žalobců o obnovu řízení rovněž zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 4. 4. 2024, č. j. 62 A 52/2023 - 69, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Nejprve krajský soud shrnul, že mezi žalobci a žalovaným je nesporné, že v řízení o umístění stavby „*Kolejní domy sv. Augustina*“ bylo správním orgánem památkové péče předloženo kladné závazné stanovisko ze dne 13. 1. 2021, na jehož základě bylo dne 21. 6. 2021 vydáno rozhodnutí o umístění stavby. Nesporné je i to, že uvedené závazné stanovisko bylo dne 26. 7. 2022 zrušeno a bylo nahrazeno novým závazným stanoviskem ze dne 10. 10. 2022 (dále jen „*nové závazné stanovisko*“), které se k záměru umístit stavbu vyjádřilo ve shodě s původním (zrušeným) závazným stanoviskem. Nesporné je konečně i to, že žalobci dne 16. 12. 2022 podali k prvostupňovému správnímu orgánu žádost o povolení obnovy řízení právě na základě zrušení původního závazného stanoviska. Této žádosti prvostupňový správní orgán nevyhověl, neboť dle jeho názoru nové závazné stanovisko nezakládá důvod pro odlišné řešení otázky projednávané v územním řízení; žalovaný se s tímto závěrem v rámci odvolacího řízení ztotožnil (viz odstavec [1] výše).

[4] Podstatou sporu dle krajského soudu bylo, zda žalovaný postupoval správně, pokud nevyhověl žádosti žalobců o povolení obnovy řízení z důvodu existence nového závazného stanoviska, které neodůvodňuje odlišné řešení otázky projednávané ve správním řízení (jak tvrdí žalovaný), nebo zda byly splněny zákonné předpoklady pro povolení obnovy řízení spočívající ve zrušení původního závazného stanoviska (jak tvrdí žalobci).

[5] Krajský soud poukázal na to, že ačkoli § 149 odst. 9 správního řádu spojuje obnovu řízení se zrušením či změnou závazného stanoviska, nelze současně odhlédnout od § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, který definuje dvě podmínky pro povolení (či nařízení) obnovy řízení. Prvou - formální - podmínkou, která byla dle krajského soudu v posuzovaném případě splněna, je zrušení (či změna) rozhodnutí (zde závazného stanoviska), které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, jenž má být obnoven. Druhou - materiální - podmínkou, kterou krajský soud označil pro projednávanou věc za klíčovou, je posouzení, zda zrušení (či změna) podkladového rozhodnutí (zde závazného stanoviska) může odůvodňovat jiné řešení meritorní otázky, pro niž bylo zrušeno

pokračování

(či změněné) rozhodnutí vydáno (podmínka materiální). Z jazykového i teleologického výkladu plyne, že obě tyto podmínky musí být splněny kumulativně.

[6] Dále krajský soud uvedl, že žalobci podali žádost o povolení obnovy řízení z důvodu zrušení závazného stanoviska po právní moci rozhodnutí, pro něž sloužilo jako závazný podklad. V mezidobí (od právní moci meritorního rozhodnutí do podání žádosti žalobců o povolení obnovy řízení) bylo vydáno nové závazné stanovisko, které došlo k totožným skutkovým i právním závěrům jako závazné stanovisko zrušené. Dospěl-li tedy prvostupňový správní orgán a posléze i žalovaný při posuzování žádosti žalobců k závěru, že jimi uváděný důvod (zrušení závazného stanoviska) je sice skutečností naplňující formální podmínku pro povolení obnovy řízení, ale nikoli podmínku materiální, neboť nemá potenciál odůvodnit odlišné řešení otázky, jež byla předmětem územního řízení, pak nejde o závěr nesprávný (nezákonný). Bylo-li by totiž žádosti žalobců o obnovu řízení vyhověno, došlo by na základě nového závazného stanoviska k totožnému řešení otázky, která byla předmětem územního řízení, a sice že dotčená stavba není v rozporu se zájmem ochrany kulturně-historických hodnot, a proto může být její umístění povoleno (tj. výrok meritorního rozhodnutí by zůstal nezměněn).

[7] Krajský soud také dodal, že namítají-li žalobci věcnou nesprávnost nového závazného stanoviska a s tím související nemožnost bránit se proti novému závaznému stanovisku prostřednictvím řádného opravného prostředku, pak je lze odkázat na institut přezkumného řízení podle § 149 odst. 8 správního řádu. Polemika o věcné správnosti nového závazného stanoviska je dle krajského soudu ve vztahu k rozhodnutí o zamítnutí žádosti na obnovu řízení zjevně neopodstatněná.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podávají žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazují pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelé nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že jelikož nové závazné stanovisko uvádí stejné závěry jako závazné stanovisko zrušené, nemá nové závazné stanovisko potenciál odůvodnit odlišné řešení otázky, jež byla předmětem územního řízení. K tomu dodávají, že jim „byla odebrána možnost nové závazné stanovisko v rámci téhož řízení opětovně napadnout“ a že přezkumné řízení nemůže nahradit možnost obrany proti věcné správnosti nového závazného stanoviska.

[10] Dodávají také, že z procesní opatrnosti kromě návrhu na obnovu řízení navrhli též přezkum závazného stanoviska dle § 149 odst. 7 správního řádu, avšak Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor kultury a památkové péče, shledal, že přezkum nového závazného stanoviska není možný, jelikož nejde o stanovisko, které by bylo podkladem pro rozhodnutí orgánu prvního stupně, současně ovšem tento správní orgán uvedl, že stanovisko je věcně nesprávné (v této souvislosti stěžovatelé odkazují na sdělení Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 9. 5. 2023). Současně ke kasační stížnosti přikládají vyjádření k jimi podané žalobě ve věci stavebního povolení k téže stavbě (navazujícího na územní řízení, jehož obnovy se stěžovatelé domáhají) ze dne 26. 10. 2023 (dále jen „vyjádření KÚ ze dne 26. 10. 2023“), v němž zmiňovaný správní orgán uvedl, že nové

závazné stanovisko je věcně nesprávné. Stěžovatelé tudíž dovozují, že pokud by došlo k obnově řízení a následnému věcnému přezkumu tohoto stanoviska, které je podkladem rozhodnutí o umístění stavby, jehož obnovu žádají, muselo by dojít v rámci instančního přezkumu ke zrušení věcně nesprávného stanoviska, a tedy k jinému výsledku řízení.

[11] Stěžovatelé mají za to, že s ohledem na to, že dřívější závazné stanovisko bylo zrušeno, bylo přinejmenším potenciálně možné, že výsledek nového územního řízení by byl jiný. V tomto ohledu je závěr krajského soudu tvrdící opak nesprávný. V důsledku nepovolení obnovy řízení bylo navíc stěžovatelům upřeno právo na přezkum závazného stanoviska v rámci odvolání proti územnímu rozhodnutí; jedná se o vadu řízení, která bez dalšího mohla ovlivnit zákonnost „celé věci“.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[13] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasí s napadeným rozsudkem. Předně zdůrazňuje, že stěžovatelům nebylo upřeno právo na přezkum závazného stanoviska v rámci odvolání proti územnímu rozhodnutí, protože stěžovatelé odvolání proti územnímu rozhodnutí nepodali. Uvádí také, že stěžovatelé nesprávně zaměňují přezkum závazných stanovisek v návaznosti na odvolání, které proti závaznému stanovisku směřuje (§ 149 odst. 7 správního řádu), a přezkum nezákonných závazných stanovisek v přezkumném řízení (§ 149 odst. 8 správního řádu). Upozorňuje nakonec na to, že nové závazné stanovisko bylo souhlasné, a tudíž neodůvodňovalo jiný výsledek řízení o umístění stavby, což potvrzuje i vyjádření KÚ ze dne 26. 10. 2023. Navrhuje tedy zamítnutí kasační stížnosti.

[14] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobami oprávněnými (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatelé tvrdí, že napadají rozsudek krajského soudu mimo jiné též z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nerozvedli ovšem, v čem tuto vadu spatřují. Jak ale vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, č. 161/2004 Sb. NSS, stěžovatelé jsou povinni kromě označení kasačních důvodů též uvést kasační námitky, v nichž spatřují naplnění těch kterých kasačních důvodů. To stěžovatelé v případě kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neučinili.

[17] Nejvyšší správní soud přesto opodstatněnost tohoto kasačního důvodu posuzoval, neboť vady, jež jsou pod něj podřaditelné (nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost; nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů; jiná vada řízení, jež by mohla mít vliv

pokračování

na zákonnost rozsudku), jsou vadami natolik závažnými, že je k nim kasační soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), i kdyby je stěžovatelé nenamítali. Jejich existence totiž brání věcnému přezkumu napadeného rozsudku z ostatních kasačních důvodů.

[18] Napadený rozsudek dle Nejvyššího správního soudu nevykazuje vady, které lze podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je srozumitelný a pečlivě odůvodněný, s odkazem na judikaturu správních soudů krajský soud vysvětlil, proč shledal žalobu nedůvodnou. Nesouhlas stěžovatelů s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Napadený rozsudek tedy netrpí ani nedostatkem důvodů. To je ostatně zjevné již ze skutečnosti, že stěžovatelé proti němu brojí věcnými argumenty v doplnění kasační stížnosti, což by v případě rozsudku nepřezkoumatelného pro nedostatek důvodů nebylo možné. Nejvyšší správní soud současně neshledal ani jinou vadu řízení, jež by mohla založit nezákonnost rozsudku krajského soudu, uvedený kasační důvod tedy není naplněn.

[19] Co se týče vlastního právního posouzení věci, stěžovatelé se vymezují proti závěru krajského soudu, dle něž bylo zamítnutí žádosti o obnovu řízení správné, neboť nové závazné stanovisko se stejně jako závazné stanovisko zrušené souhlasně vyjádřilo k záměru umístit dotčenou stavbu, a proto nemá nové závazné stanovisko potenciál odůvodnit odlišné řešení otázky, jež byla předmětem územního řízení. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelé v kasační stížnosti nezpochybňují, že i nové závazné stanovisko se souhlasně vyjádřilo k záměru umístit stavbu; brojí však proti tomu, že jim „byla odebrána možnost nové závazné stanovisko v rámci téhož řízení opětovně napadnout“ a že přezkumné řízení nemůže nahradit možnost obrany proti věcné správnosti nového závazného stanoviska.

[20] Nejvyšší správní soud předně nad rámec kasačních námitek podotýká, že postup Krajského úřadu Jihomoravského kraje, který na základě odvolání proti rozhodnutí o stavebním povolení zrušil nejen závazné stanovisko ke stavebnímu povolení, ale i závazné stanovisko k územnímu rozhodnutí (viz č. l. 17 správního spisu – části „územní řízení“), byl hrubě nezákonný a je sporné, zda tento akt ve formě, v níž byl proveden, vůbec mohl mít předpokládané právní účinky (tedy zda tím skutečně došlo ke zrušení původního závazného stanoviska vydaného pro účely územního řízení). Tato okolnost ovšem nemá vliv na níže uvedené závěry, neboť úlohou Nejvyššího správního soudu v nynějším případě je toliko posouzení, zda krajský soud postupoval správně, pokud aproboval závěr žalovaného ohledně nesplnění podmínek pro povolení obnovy řízení z důvodu existence nového závazného stanoviska.

[21] Podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*

[22] Důvody pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. b) je třeba zkoumat podle dvou kritérií. V první řadě jde o kritérium formální, tedy zda došlo ke zrušení nebo změně jiného rozhodnutí použitého coby podkladu pro vydání rozhodnutí v řízení, které má být obnoveno; a dále se jedná o hledisko materiální, tedy zda toto rozhodnutí může vést k jinému rozhodnutí ve věci. V posuzovaném případě není mezi účastníky řízení sporu o naplnění formálního kritéria. Naopak je tomu u materiálního kritéria, jehož splnění stěžovatelé v kasační stížnosti *de facto* zpochybňují.

[23] Materiální korektiv má chránit zájem na hospodárnosti řízení a zachování právní jistoty. Jeho úkolem je „odfiltrovat“ ty případy, v nichž je již při prvotním posouzení žádosti o obnovu řízení zřejmé, že obnovené řízení by objektivně nemohlo přinést změnu přijatého řešení (viz Vedral. J. *Správní řád. Komentář*. Praha, BOVA POLYGON, 2012, s. 860). Pokud nelze takto kategorický závěr bez složitějšího dokazování učinit, jeví se obecně vhodnější obnovu řízení připustit a s předloženými tvrzeními a důkazy se vyrovnat v rámci obnoveného řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 1 As 296/2017 - 56, nebo ze dne 18. 4. 2014, č. j. 6 As 162/2013 - 52).

[24] Jak je uvedeno výše, stěžovatelé tvrdí, že s ohledem na to, že dřívejší závazné stanovisko bylo zrušeno, bylo přinejmenším potenciálně možné, že výsledek nového územního řízení by byl jiný. V tomto ohledu označují závěr krajského soudu tvrdící opak za nesprávný. Touto argumentací se stěžovatelé snaží vyvrátit závěr krajského soudu ohledně nesplnění materiální podmínky pro obnovu řízení.

[25] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že v řízení o povolení obnovy nemůže být přezkoumávána správnost či zákonnost nového závazného stanoviska. V řízení o povolení obnovy se ani nepřezkoumává zákonnost a správnost původního rozhodnutí (jehož podkladem bylo závazné stanovisko), ale posuzuje se otázka [v případě důvodu obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu], zda zrušení nebo změna jiného rozhodnutí použitého coby podkladu pro vydání rozhodnutí v řízení, které má být obnoveno, je skutečně natolik podstatná, aby mohla způsobit změnu řešení otázky, která je předmětem rozhodování potenciálně obnovovaného řízení. S ohledem na to není způsobilé vyvrátit závěry žalovaného, resp. krajského soudu, ohledně nesplnění podmínek pro obnovu řízení ani vyjádření KÚ ze dne 26. 10. 2023, v němž tento správní orgán uvedl, že nové závazné stanovisko je věcně nesprávné; resp. Nejvyšší správní soud není povolán v nynějším případě zkoumat, zda je tomu skutečně tak.

[26] Je pravdou, že podle § 149 odst. 9 správního řádu je změna nebo zrušení závazného stanoviska, kterým bylo podmíněno již pravomocné rozhodnutí, důvodem obnovy řízení; to ovšem platí, pokud jsou současně splněny obě podmínky pro povolení (či nařízení) obnovy řízení vyplývající z § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu (k tomu viz výše). Krajský soud má tudíž pravdu, že samotné zrušení závazného stanoviska, které bylo podkladem vydaného územního rozhodnutí, ani jeho nahrazení novým závazným stanoviskem, automaticky neznamena, že by mělo dojít k obnově řízení, a nemusí nutně vést ani k zahájení řízení o jejím povolení či nařízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2020, č. j. 2 As 8/2018 - 76; č. 4139/2021 Sb. NSS).

pokračování

[27] Lze tedy shrnout, že nové závazné stanovisko neodůvodňuje obnovu řízení, neboť obnovené řízení by s ohledem na závěr nového závazného stanoviska objektivně nemohlo přinést změnu přijatého řešení v územním řízení, dle něž dotčená stavba není v rozporu se zájmem ochrany kulturně-historických hodnot, a proto může být její umístění povoleno (tj. výrok meritorního rozhodnutí by zůstal neměnný).

[28] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že pokud byli stěžovatelé toho názoru, že nové stanovisko je věcně nesprávné, mohli jeho zákonnost rozporovat postupem podle § 149 odst. 8 správního řádu. Případné zrušení nového závazného stanoviska nadřízeným správním orgánem by pak mohlo být důvodem pro povolení obnovy řízení. K argumentaci stěžovatelů, že neměli možnost se domáhat přezkumu nového závazného stanoviska pomocí řádného opravného prostředku, Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelé byli v územním řízení pasivní (nepodali námitky ani jiné opravné prostředky); jejich námitka, dle níž jim byl odepřen přezkum nového závazného stanoviska v rámci odvolání proti územnímu rozhodnutí, je tudíž poněkud zavádějící.

[29] Nad rámec nutného lze doplnit, že rozsudkem ze dne 30. 5. 2024, č. j. 62 A 86/2023 – 137, krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelů proti vydanému stavebnímu povolení k posuzované stavbě a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno, a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Ve zrušujícím rozsudku krajský soud konstatoval, že jím posuzované rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť bylo vydáno na základě závazného stanoviska, proti němuž nebyla stěžovatelům umožněna adekvátní procesní obrana postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu. Žalovaného zavázal, aby o odvolání rozhodl poté, co bude v reakci na vyjádření stěžovatelů k novému závaznému stanovisku opatřenému v průběhu odvolacího řízení toto závazné stanovisko přezkoumáno (odborně specializovaným) nadřízeným správním orgánem podle § 149 odst. 7 správního řádu. Uvedený rozsudek krajského soudu byl napaden kasační stížností, řízení o ní je vedeno pod sp. zn. 4 As 118/2024 a dosud o ní nebylo rozhodnuto. Výsledek řízení ve věci sp. zn. 4 As 118/2024 ovšem nemá žádný vliv na posuzovaný případ týkající se obnovy správního řízení ukončeného územním rozhodnutím.

[30] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatelé byli v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšní, právo na náhradu nákladů řízení jim nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[32] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popřípadě jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě Nejvyšší správní soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou

povinnost a tato osoba přiznání náhrady nákladů řízení nepožadovala. Proto jí (za použití § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. ledna 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu